

nabývají, že však z nich nelze vyvozovati oprávnění spořitelny dávatí zaměstnance proti jejich vůli do výslužby. Podle toho bylo by pensionování žalobce proti jeho vůli možné jen tehdy, kdyby tato možnost byla výslovně umluvena, což se nestalo. Žalovaná vytýká, že první soud nepřihlížel k významu stanov spořitelních, z nichž plyne podle jejího názoru, že výbor spořitelní jest oprávněn dávatí zaměstnance do výslužby podle svého volného uvážení bez jakéhokoliv omezení. Tato výtku není opodstatněna. Paragraf 24 stanov žalované spořitelny ustanovuje, že spořitelní výbor může dávatí úředníka do výslužby. Ježto stanovy podle povahy věci jsou organizačním předpisem žalované spořitelny, tomuto jejich ustanovení nelze přikládati jiný význam, než že orgánem, který jest povolán jménem žalované rozhodovati o pensionování úředníků, jest výbor žalované spořitelny a nikoliv nějaký jiný orgán. Stanovy samy podle své povahy nemohou zakládati práva a závazky pro služební poměr zaměstnanců, nýbrž mohou býti nejvýše toliko pomůckou pro výklad jejich služebních poměrů. V daném případě nelze však ani v tom směru z nich pro spornou otázku tohoto sporu nic vytěžiti, neboť z jejich všeobecného doslovu, že výbor může dávatí úředníky do výslužby, nelze usuzovati, že dání do výslužby proti vůli úředníka by bylo přípustno, neboť výrazem dávatí do pense lze míniti i rozhodování o žádosti za dobrovolné dání do výslužby. Rovněž výtku odvolatelčina, že první soud nesprávně vykládá ustanovení ustanovovacího dekretu žalobcova, podle něhož má »nárok na výslužné« dle norem, platných pro zeměpanské úředníky, není důvodná, neboť nelze z něho vyvoditi, že žalobce jest, pokud jde o všechny otázky jeho pensionování se týkající, postaven na roveň zeměpanským, t. j. politickým úředníkům státním. Ježto názvem nárok na výslužné možno rozuměti toliko právo na odpovídavé požitky, jest smysl tohoto ustanovení zřejmě ten, že jen podmínky pro vznik, trvání a zánik práva na výslužné řídí se předpisy pro úředníky politické správy. Nelze však ze shora uvedené doložky dovoditi, že žalovaná by byla oprávněna podle předpisu pro politické úředníky žalobce dáti do výslužby proti jeho vůli. Není proto ani třeba řešiti otázku, zda a pokud u politických úředníků to bylo či jest přípustno, a zda podle těchto předpisů by bylo lze žalobce dáti proti jeho vůli do výslužby. Ježto nebylo mezi stranami smluveno výslovně, ani mlčky — když pensijní ani disciplinární řád nemá v tom směru žádného ustanovení —, že žalobce může proti své vůli býti dán do výslužby, dospěl první soud právem k závěru, že žaloba o neplatnost pensionování jest důvodná.

Čís. 15030.

Člen stavebního družstva může v námitkách proti mimosoudní výpovědi, dané mu z důvodu ztráty členství vyloučením, uplatniti neplatnost vyloučení.

(Rozh. ze dne 12. března 1936, Rv I 134/36.)

Prv ý s o u d uznal k námitkám vypovídaneho člena stavebního družstva proti mimosoudní výpovědi z družstevního bytu výpověď za neúčinnou. V námitkách uplatňoval žalovaný, že jeho vyloučení z družstva, o kteroužto okolnost se opírá výpověď, jest neplatné. O d v o l a c í s o u d ponechal výpověď v účinnosti.

Nejvyšší s o u d uložil odvolacímu soudu nové jednání a rozhodnutí.

D ů v o d y :

V rozhodnutích č. 3631, 3849, 9195 a 12501 Sb. n. s. vyslovil nejvyšší soud, že člen, vyloučený ze společenstva zřízeného podle zákona č. 70/1873 ř. z., jest oprávněn domáhati se na soudě žalobou zjištění neplatnosti svého vyloučení ze společenstva. Odvolací soud je však názoru, že žalovaný měl určovací žalobou domáhati se zjištění neplatnosti svého vyloučení ze žalujícího společenstva, a když tak neučinil, že nemůže tuto námitku vznést ve sporu o mimosoudní výpověď z bytu a že v tomto sporu jde o otázku, zda mimosoudní výpověď byla dána žalovanému platně čili nic a nikoliv o to, zda vyloučení žalovaného ze žalujícího družstva odpovídá stanovám družstva. Tento právní názor je mylný. Má-li žalovaný právo domáhati se určovací žalobou zjištění neplatnosti svého vyloučení z družstva, může zajisté tuto neplatnost svého vyloučení uplatňovati i námitkou ve sporu proti mimosoudní výpovědi z bytu, která mu byla dána jediné z důvodu, že byl ze žalujícího družstva vyloučen a přestal býti jeho členem. Předmětem tohoto sporu je sice mimosoudní výpověď z bytu, ale, poněvadž platnost této výpovědi je závislá na tom, zdali byl žalovaný podle stanov žalujícího družstva platně z družstva vyloučen, je nutno zkoumati, zdali vyloučením žalovaného z družstva nebyly k jeho újmě porušeny stanovy družstva a zdali tedy jsou jeho vyloučení z družstva a následkem toho i vypovězení z bytu platné čili nic. Ježto se odvolací soud následkem svého mylného právního stanoviska touto otázkou nezabýval, trpí napadený rozsudek a odvolací řízení vadností.

Čís. 15031.

Zabavení pohledávky, k jejímuž vydobytí byla povolena exekuce, staví nárok vymáhajícího věřitele na uspokojení, aniž záleží na tom, že exekuci zabavením vymáhané pohledávky si vymohl pro svoji pohledávku proti vymáhajícímu věřiteli sám povinný.

(Rozh. ze dne 12. března 1936, Rv I 214/36.)

Na základě pravoplatného rozsudku okresního soudu ze dne 5. prosince 1934 byla Rudolfu K. proti Vilému G. usnesením téhož okresního soudu z 8. ledna 1935 k vydobytí částky 1.902 Kč 20 h s přísl. povolena exekuce zabavením, uschováním a prodejem svršků povinnému Vi-